

svare, at med Hensyn til Interessentfaber kan Saadant ikke forlanges, naar der i Interessentfabkontrakten er taget en almindelig Bestemmelse om; hvorledes Adskillelse mellem Interessenterne kan ske, naar Kontrakten udløber eller andre Omstændigheder indtræder, og i det almindeligste Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om et Aktieselskab, vil det være det ærede Medlem lige saa bekendt som mig, at der næsten altid i Statutterne findes Bestemmelser om; hvorledes Forholdet skal afvikles, hvorledes Selskabets Formue skal opgjøres, og det vil saaledes være meget sjældent, at en offentlig Skifteret kommer til at behandle et saadant Bo for et Interessentfab. Det ærede Medlem bemærkede, at § 8 ikke giver Grund til at frygte Chikaner, fordi den enkelte Arving, som han sagde, her vil paabyrde sig selv Omkostninger lige saavel som de Andre; men naar Forholdet er dette, at den Del af Skifteomkostningerne, der falder paa ham, er 100 Rd., og han ved at paastaa offentlig Skiftebehandling kan faae de Andre til at betale 1000 Rd., saa kan der ikke i Udsigten til at betale Skifteomkostninger ligge noget Motiv for ham til at afholde sig fra at fremsætte den nævnte Forbring. — Til hvad det ærede Medlem bemærkede om Proklama og Spørgsmaalet om, hvorvidt det skulde være præklusivt eller ikke, skal jeg kun anføre, at, naar han siger, at Arvingerne ikke ville kunne dele Boet med Fortrængning til, at de ikke faae Gjældsansvar, hvis Proklamaet ikke er præklusivt, kunde dette vel være rigtig, saafremt det var min Mening, eller saafremt det overhovedet var Meningen, at, naar Arvingerne havde udstedt Proklama og ladet det udløbe, skulde de dog have solidarisk Ansvar; men, det kan ikke være Meningen, at gaa videre end til at fordrø, at naar Proklamaet er udløbet, skulde Arvingerne være berettigede til at dele, uden at paatage sig solidarisk Ansvar. Det ærede Medlems Bemærkning til § 27, at det, at der altid, naar der ikke netop er fuldstændig Enighed mellem alle Bedkommende, skal holdes Auktion, er stemmende med, hvad der er engelsk Ret og med, hvad der er den lovbestemte Realisationsmaade, er kun rigtig, naar ses paa, hvad der for Dieblicket er lovbestemt, og hvad der vil blive det efter denne Paragraf; men faae vi denne Paragraf forandret, bliver det ikke den rette Realisationsmaade. Man kan have fuldstændig Ret; at det er den almindelige Realisationsmaade, den, som man i Almindelighed griber til, naar en Ting nødvendig skal sælges; men Spørgsmaalet er, hvad der i Almindelighed kan siges at være det Helbigste, og om det ikke i et Tilfælde som her, hvor der er Tale om en vis Maade at bestyre en Ting paa og om at udbringe det Meste deraf, maa bero paa et administrativt Skjøn, hvad der er det Rigtige. I Øvrigt skal jeg ikke negte, at, naar jeg har faaet Meget imod § 27, saa har jeg nærmest tænkt paa Arvingernes Forhold og ikke i den Grad paa Kreditorernes. Med Hensyn til den ærede Ministers Bemærkning

ger om Distinktionen mellem Kapitlerne 3 og 4, tror jeg, at der var nogen Misforstaaelse af min Opfattelse. Det var ingenlunde min Mening, at ville paastaa, at man skulde gaa videre med Hensyn til at udøve et Tryk paa Børgerne. Evertinod, jeg mener netop, at den Omstændighed, at dette er stillet op som Hoveddistinktion ofte kan lægge et Tryk paa en Børg og bringe ham til at staa ligeoverfor Afgjørelsen af Spørgsmaal, som det ikke er heldigt, at han kommer til at staa over for. Børgen skal her meget tidlig under Boets Behandling, allerede under Registreringsforretningen, erklære paa den Amyndiges Begne, om han vil vedstaa Arv og Gjæld for dennes Bedkommende, og Enhver vil vistnok erkende, at han i en saadan Stilling vil være meget ængstelig for at paadrage den Amyndige et Ansvar, og at det altsaa kun er i de Tilfælde, hvor det er aldeles klart allerede paa dette tidlige Standpunkt af Boets Behandling, at der ikke vil paadrages den Amyndige noget Gjældsansvar ved at vedgaa Gjælden, at han vil være i Stand til at gaa med de Andre, som ønske, at Boet skal behandles paa den i Kapitel 4 omhandlede Maade. Naar man derimod lader Hoveddistinktionen være, om Skifteretten og de Bedkommende skjønede, hvor vidt Boet var solvent eller ikke, saa undgik man denne Vanstuelighed og satte ikke Børgen i den ubehagelige Stilling, at maatte udøve et saadant Skjøn om Arv og Gjæld kunde vedgaaes eller ikke. Som den ærede Minister bemærkede, vil der jo være Leilighed til i Udvalget at drøfte det Spørgsmaal, om der skal erkendes at maatte paahvile Arvingerne et solidarisk Ansvar, naar de dele uden Proklama; men jeg skal dog til de Bemærkninger, som den ærede Minister fremsatte, hvori Hovedargumentet var det, at Arvingerne vilde være ængstelige ved at undlade at udstede Proklama, idet de derved paadrage sig et solidarisk Ansvar, tillade mig at fremhæve, at denne Frygt maa Arvingerne nære, saaledes som Sagen allerede nu staa. Der vil nemlig, naar der overhovedet kan være Tale om Gjældsansvar, nærmest være Tale om Gjæld efter Haandskrift, thi Regningskrav ere ordentligvis af mindre Betydning og blive i Reglen hurtig afgjorte. Spørgsmaalet bliver altsaa kun, om der ikke er Gjældsforfrevninger, som kunne komme frem; men da det er en Kjendsgjerning, at 99 af 100 Gjældsbreve have Klausulen om solidarisk Ansvar for Arvingerne, saa ville altsaa Arvingerne allerede nu have denne Frygt for, naar de dele Boet uden Proklama, at blive solidarisk ansvarlige for Gjældsposter, som de ikke kjende. Svad den ærede Minister bemærkede om Forholdet imellem denne Lov og Loven om Gebyter, der ligeledes er fremlagt, bringer mig til at udtale, at jeg har ikke faaet lidet Betænkkelighed ved at vedtage disse to Love separat, og navnlig er det Bestemmelsen i § 74 om, at Skiftekommissionen skal udøve et Skjøn over, om